

Vigilija

Ni dovolj molčati.
Pregloboko so pokopane zvezde.
Prevečkrat so bile ustreljene duše.
Treba je dihati molk,
če hočemo sploh še dihati.

Naše besede,
naša telesa,
naše misli
naj ga dihajo v dolgi noči resnice.

Stopimo v pokrajine molka:
naj strašne barve njegovega neba
podaljšajo naše slutnje
do tja, kamor same ne zmorejo.
Da se ne izgubimo.

Odtisnimo v molk
obrazе umrlih.
Da jih ne pozabimo.
Da bo od njihovih potez
vse polno pomena.
Vsaka nema ura
naj sveti
z njihovim plamenom.

Oblikujmo iz molka posode:
za prepovedane solze in notranji jok.
Vsak po meri svojega življenja.
Dajmo drug drugemu piti smisel
v dolgi noči resnice.

Zgradimo iz molka
hiše in mesto.
Da bodo v njem prebivale tudi duše.
Da bodo besede v njem varovale svet.

Oblikujmo svoj molk.
Dihajmo ga.
Glejmo se v njem.
Dajmo ga drug drugemu.
Da ga bomo imeli v izobilju.

Opne naših besed,
opne naših teles,
opne naših misli
naj utripljejo
v njem.

Da nam spet zraste srce.
Da bomo, kar smo.

Da se ne izgubimo,
ko brodimo
vsak zase
skozi leta
po dolgi noči resnice.

Mejni kamen

1920

To še razločno udarja
izpod obtolčene povrhnjice.

Črviva kost štrli
iz kamnitega mesa:
rja na železju, rja na spominu.

Čigava straža?
Čigav strah?
Čigav spomin?

Zlovešča stela,
otrdeli krik Tifona
z imenom človeške slave.

Ki ni bila nikoli to, kar je kričala.
Ki ni bila nikoli to, kar je kričalo v njej.

V imenu katere
so vihrale zastave
in se je tresel svet od himn in pretenj,
tu in tam,
in je morala, kot bi rekli svečeniki naše dobe,
individualna podjetnost iskati svoje poti.
In jih je našla: za ceno amputacij identitete,
za ceno rezov po velikem priročniku plastične
kirurgije biti,
ki ga je spisala roka tiste slave
in roka v njej, ki jo je vodila.

V imenu katere
se je iz še toplih rjuh trgalo kožo s kože
in tisto, kar je bilo zraščeno globoko pod njo,
v imenu katere
je pritekla kri pod zaprtimi vrati v dnevno sobo
in so bili potem tudi sorodniki ustreljeni
z zaukazanim molkom
in dnevno pretepani s slavospevi morilcem in
znanstvenim optimizmom,

monkromatična prihodnost, ki se je za zmeraj
vsesala v otroške oči,
katere betonske besede so potrle toliko kosti,
na katere spomenike je primrznilo toliko
metuljev,

1920 in v njem odtisnjena prihodnja leta groze,
mali spaček, ki prebada gorski mir,
nagrobnik nevidnih pošasti,
ki še mrtve segajo v ta in v vsak čas,
ki nas ne izpustijo,
čeprav je danes vse polno drugih znamenj:
veter, ki nad nami vrtinči svetleče vrtnice,
in toliko azurne tišine, ki ji hočemo pripadati,
in toliko prijaznih tujcev, ki iščejo na obzorju
morje
(včasih celo v napačni smeri)
in se sploh ne zmenijo
za ta mrzli krempelj iz htoničnih globin.

Oltar sv. Magdalene na Rožniku

V gluho trajanje kamna vdelani
pobliski iz notranjosti,
bolj želje kot podobe,
kakor bi kdo hotel vgraditi okna v življenje.
Prav tu, ob strani, kjer je njegovo mesto.
Z blede pozlato na okvirih
pravokotnih in okroglih robov.
Grafitne žile
se razpletajo v jutranje belo srebro.
V drugih pa sije marmor
skorajda s toplino inkarnata.
A le eno teh oken ni slepo:
azur, na katerem počiva, kakor v zraku, kita kamnitih cvetov.
Nežnost, ki spreminja
pretežke udarce dleta na stebričku
v sledove čiste preprostosti.
Ki daje drugačno ozadje kipom obrtniške lepote
in komaj povprečni podobi v njihovi sredi.
Njenim uram agonije brez tolažbe
in vdoru milosti,
potem ko so upanju že iztekle oči.
Razpokana sinjina,
ki je resnična,
ker je do konca to, kar je:
več od sebe.
V kateri se pogled iz te obstranskosti
vsaj za nekaj minut
naravna:
leže vase, ker odplava onstran.

Razpokane minute azura:
skozi gluhost kamna,
skozi toliko neuslišanih besed,
skozi toliko smrti
ti dajejo jesti resnično jed: prihodnost.